

«καινά ποιῶ πάντα»: Ἀποκάλυψη 21,5
«ὡμολόγησαν Θεοῦ υἱὸν λαὸν εἶναι»: Σοφία Σολομ. 18,13
«πάντες υἱοὶ Θεοῦ ἐστέ διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ»: Γαλάτας 3,26
Πλησιάζοντας ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ τοὺς σκεπτικιστὲς Θωμάδες

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΧΡΙΣΤΟ- ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΝΤΕΤΕΡΜΙ- ΝΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Προσπάθεια ἐκλαϊκευμένης περίληψης

1. Ὁ Βιβλικὸς «Καιρὸς» τῶν 360 ἡμερῶν-ἐτῶν.
2. Ὁ Καιρικὸς (τῶν «καιρῶν») ἱερὸς ἀριθμὸς 50 τῆς Πεντηκοστῆς.
3. Πνευματοχαρὲς ὕψος ἀπλούστατων μαθηματικῶν στὴν Ἱστορία.
4. Τὰ τοῦ ΧΧ αἰώνα μας τριπλᾶ μαθηματικὰ Θεοεξάρτητης Ἱστορίας :
  - α) τοῦ Δανιήλ 12,12 ὁ «μανάριος» χρόνος 1335 ἴσον 1971 μ. Χ.
  - β) ὁ ἐρχομὸς, στὴ γῆ, τοῦ Κυρίου Χριστοῦ στὸ 1997 μ. Χ.
  - γ) τὸ κῦρος τῶν μ. Χ. προφητειῶν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία.
5. Οἱ Θεῖα προρρυθμισμέναι περίοδοι ἱστορικῆς λύτρωσης τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ τὸ εἰκοστὸ κεφάλαιον στὴν Ἀποκάλυψιν.
6. Ἐπιστῆμῃ καὶ μύσησιν συνεργάζονται.
7. Τελικὰ συμπεράσματα : Βιβλικο-ἐπιστημονικὸς Χριστιανισμὸς ;
8. Προώθησις μὲ 27 εἰκόνες.

Σύνθημα πρὸς Χριστιανικὴν ὀρθοπραξίαν :

ΧΡΙΣΤΙΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΝΑΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ "ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ,,

Ἀθήνα 1962-1964

Ι. Ἡλεκτρος (Μπούμης)

Ε.Π.Π. της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

«καινὰ ποιῶ πάντα»: Ἀποκάλυψη 21,5

Πλησιάζοντας ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ τοὺς σκεπτικιστὲς Θωμάδες

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΟΝΤΟΣ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΝΤΕΤΕΡΜΙΝΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 11,3

Ἐκλαϊκευμένη περίληψη ἀπὸ ὀγκωδέστερη ἐργασία

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΕΔΩ :

1. Ὁ Βιβλικὸς «Καιρὸς» τῶν 360 ἡμερῶν-ἐτῶν.
2. Ὁ Καιρικὸς (τῶν «καιρῶν») ἱερὸς ἀριθμὸς 50 τῆς Πεντηκοστῆς.
3. Πνευματοχαρὲς ὕψος ἀπλούστατων μαθηματικῶν στὴν Ἱστορία.
4. Τὰ τοῦ ΧΧ αἰῶνα μας τριπλᾶ μαθηματικὰ Θεοεξάρτητης Ἱστορίας :
  - α) τοῦ Δανιὴλ 12,12 ὁ «μακάριος» χρόνος 1335 ἴσον 1971 μ. Χ.
  - β) ὁ ἐρχομὸς, στὴ γῆ, τοῦ Κυρίου Χριστοῦ στὸ 1997 μ. Χ.
  - γ) τὸ κῦρος τῶν μ. Χ. προφητειῶν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία.
5. Οἱ Θεῖα προρρυθμισμένες περιόδοι ἱστορικῆς λύτρωσης τῆς ἀνθρωπότητας, καὶ τὸ εἰκοστὸ κεφάλαιο στὴν Ἀποκάλυψη.
6. Τελικὰ συμπεράσματα : Βιβλικο-ἐπιστημονικὸς Χριστιανισμὸς ;

Σύνθημα πρὸς Χριστιανικὴ ὁρθοπραξία :

ΧΡΙΣΤΙΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΝΑΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ "ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ"

Ἀθήνα 1962-1964

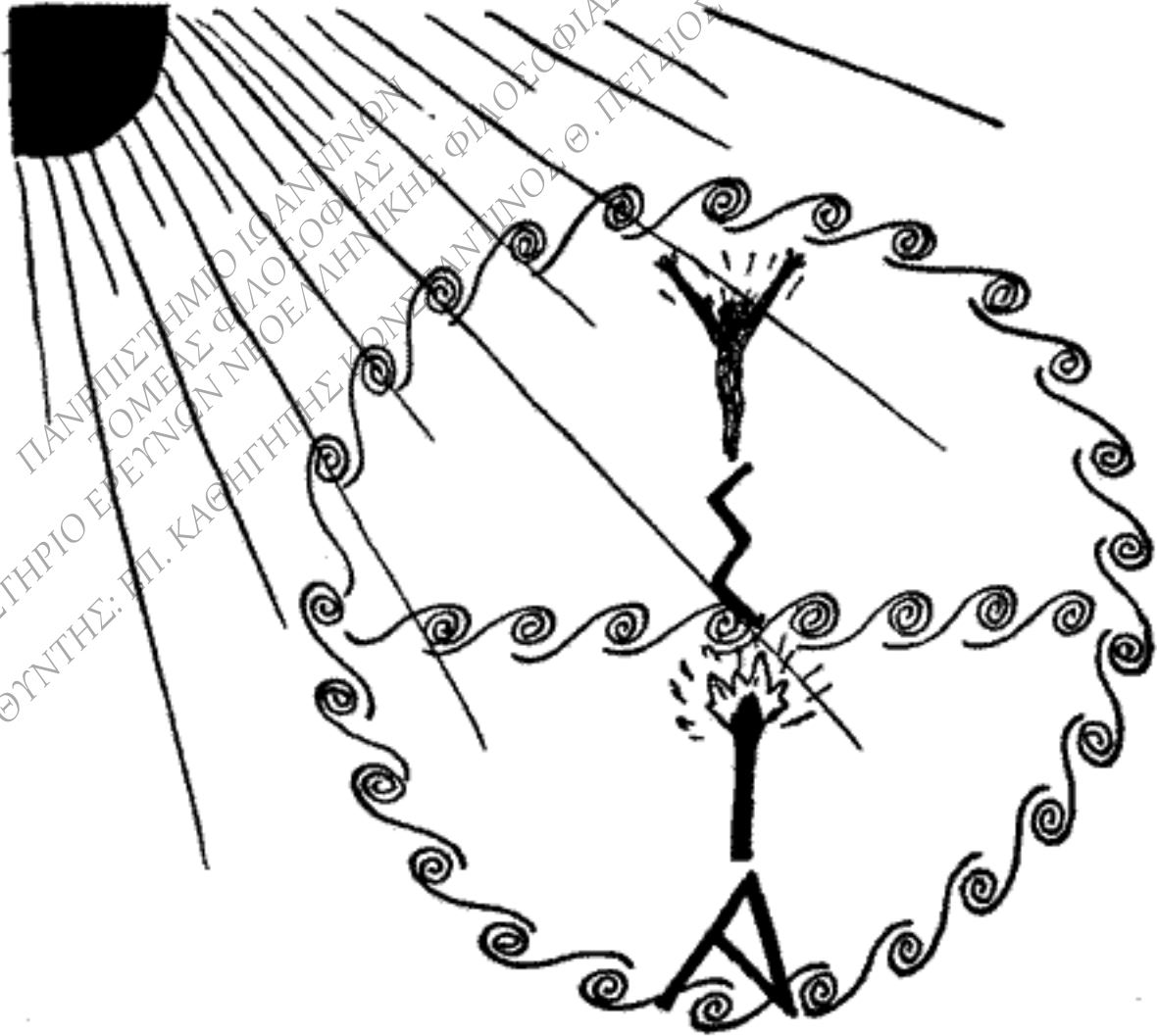
Ι. Ἡλεκτρος (Μπούμης)

Ε.Υ.Δ. τῆς Κ.τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

Για συγγραφέα και διανομή κείμε. κ. Στ. Ξεφλάδα,
νεοφερτά βιβλίου γνωσθέντες,
μή ελπίσαν έκλιψον,
Ι. ΜΑΚΤΡΟΣ [μνήμης]

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

«Λάμψη, εδλογία, λυτρωμός,
φτερόνον σὲ χαρὰ τὰ στήθη,
κι' αὐτὸ τὸ λέξ: Ἀγάπη. Νὰ ὁ Θεός!»

«Υπέρατη ἠθικὴ ἢ δημιουργή **ΘΥΣΙΑ**,
εὐγνωμονῆστε πὸν εἶν' ἔτσι, καὶ μακάρι,
σὺλογημένος ὅποιος τιμηθῆ μ' αὐτῇ τῇ Χάρῃ».

«Χαρὰ Θεοῦ», σελ. 77, 113.

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

Ο ορανοσήμαντο έπος

ΘΥΣΙΑ, θησαυρομάνα άγνή όρμη τοῦ ὄντος

*«Μέσα μου ιεροφυλάω κρυμμένο ένα πῦρ οδρανῶ
γαλουχώντας το στις σάρκες τοῦ πεύκου σου, ζωή μου.
Ἐλοπάθρευνη ἐστιάδα ἡ καρδιά μου φυλάει
τὸ πῦρ σου, Ἐσένα τὸν Κύριο, Ποιητή μου,
ἄγιε κίνδυνέ μου, ἐλπίδα μου, ἐμπνευσή μου».*

[«Χαρά Θεοῦ», σελίδες 51 - 55, 40 - 42, 71 - 72, 104 - 106]

οἱ Θεοκληρονόμοι Θεοδοξάζοντες Ἕλληνας
[υπηρέτες φιλόφρονης σοφίας Του]. Ἰωάννου ιβ', 20, 23, 24, 28.

«ἐὰν ὁ κόκκος τοῦ σίτου δὲν πέσῃ εἰς τὴν γῆν...»

Θεὸ κι' ἀγάπη κι' ἓνα θαῦμα
ὁ σποριάρης Ἄνεμός Του φεγγοχύνει
σὰ μάτι θεϊκοῦ ἀπλανῆ χυμένο ἔξω
ἀπ' τ' ἀργυρὸ θρονὶ τοῦ Βέγα στοὺς ἀγροὺς,
τοὺς διψαλέους ἀγροὺς τῶν σωθικῶν μας...
Ἐνοφθαλμίσον Κύριε τ' ἄστρα Σου ἐντός μας,
καὶ νᾶναι αὐτὸ Πίστη Χριστοῦ στή σκοτεινιά μας,
ἀδιάφθορη ἀγιότητα ὑπεράνω ὅλων!
Ἐνθουσιόχαρη ἱερῆ ὁρμὴ τοῦ ὄντος,
ἀστραποφύτενε ἀνθὸ μας τὸ Ρυθμὸ σου,
κεραυνοτρέφε, αἰθεροκέρανα μας πυρσό σου,
λαμπαδιασμένο φρόγανό σου, φιλόφρονο σου φέγγος θέλημα,
λυχνάρι ἀπ' τὸν Ἥλιο σου ἀναμμένο : τὸ Σκοπὸ σου.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Ευγνώμονα εύχαριστώ τούς σεβαστούς διανοούμενους που δέχτηκαν νά εγκύψουν και νά συζητήσουν, μερικά ή όλικά, στην έργασία αυτή : κ. Β. Χ. Ιωαννίδη, καθηγητή Θεολογίας στο Πανεπιστήμιο 'Αθηνών, γυμνασιάρχη κ. Χρ. Ένισλειδη, κ. Έπαμ. Μπούφαλι, δημοσιογράφο και βαθύ μελετητή στη μύηση, άστρονόμο κ. Κ. Σ. Χασάπη, μηχανικό κ. Όρφέα Μάνο, συγγραφέα κ. Κ. Σ. Τσαταλό, σεβασμιώτατο άρχιεπίσκοπο καθολικών κ. Βεν. Πρίντζη, καθηγητή Θεολογίας πρεσβύτερο κ. Νικ. Φίλια, καθηγητή Θεολογίας κ. Νικ. Σωτηρόπουλο. Ίδιαίτερα έξυπηρετούνται έδω οι αξιόλογες παρατηρήσεις του καθηγητή κ. Νικ. Σωτηρόπουλου, του περιβάλλοντος του σεβαστού Ιεροκήρυκα κ. Αύγουστίνου Καντιώτη, όπως ακόλουθα.

1. «Προσοχή ότι ό ντετερμινισμός μπορεί νά καταργή την έλευθερία θέλησης του άτομου». Έξυπηρετικά έχει ήδη ληφθή πρόνοια και λέγεται στην πρώτη παράγραφο έναρξης του κύριου έργου (σελ. 15) : «Χωρίς νά καταργή την κάποια άτομική έλευθερία θέλησης του ανθρώπου». Και περαιτέρω τό επίθετο «Χριστοκεντρικός», μπροστά στη λέξη ντετερμινισμός, δίνει Βιβλική όρθόδοξη ποιότητα. Έξηγείται, άκόμη, ότι ή Θεοεξάρτητη προρρύθμιση «ντετερμινισμός» άφορά κυριώτατα την κοινωνία, τό σύνολο, την ανθρωπότητα, τό ροϋ του ποταμού της εξέλιξης, όχι δέ τό άτομο έσένα και μένα, τουλάχιστο κατά κανόνα (μέ έξαιρέσεις). Και τέλος ό ντετερμινισμός δέν καταργεί, καλά και σώνει, μιάν οποιαδήποτε σχετική έλευθερία θέλησης του άτομου. Μερικές σταγόνες μέσα στο ροϋ μπορούν, είναι έλεύθερες νά μπορούν, νά στασιάζουν ενάντια στο ροϋ. Άλλά αυτό καθόλου δέν σημαίνει ότι μπορούν και νά άπαγορέψουν την αντικειμενική πορεία του ροϋ της πανανθρώπινης Ιστορίας, της άφανως Θεοεξάρτητης.

2. «Προσοχή νά μη σκανδαλισθή, ύπεραπογοητευθή, ό συγγραφέας εάν οι γενικές προβλέψεις δέν επαληθευθούν από τά μελλοντικά γεγονότα στην Ιστορία». Έδω έξυπηρετικά έκφράζει ό γράφων φιλάλληλη ανησυχία όχι για τον έαυτό του, αλλά ύπέρ των άγνώστων τρίτων, που πιθανόν νά επάθαιναν τέτοιο πειρασμό βλαπτικό. Σε τέτοια ειδική προσειχή του γράφοντος έργατη, ήλθε άπάντηση : «Θεμελιωδώς» νά μην

υπάρχη ανησυχία για την ακρίβεια των δεδομένων που άμεσα και έμμεσα υπηρετούν τα ιστορικά κείμενα των Βιβλικών και των μεταχριστιανικών προφητειών. Αυτό υπονοεί ότι στις λεπτομέρειες (ειδικές χρονολογίες, ειδικό δράμα, κλπ.) μπορεί να υπάρξουν αλλαγές οι όποιες προς το παρόν είναι άγνωστες.

[Έστω, για παράδειγμα, ή για την Νινευί Βιβλική προφητεία ή οποία τελικά δεν εκπληρώθηκε. Ίωνās κεφάλαια γ' και δ', και Α' Κορινθίους 13,8. Φιλάνθρωπά Του].

3. Ή τοῦ Κυρίου Χριστοῦ κάποια χιλιετής μεσοβασιλεία μεταξύ άφε- νός Δευτερής γήινης Παρουσίας Του με σύγχρονη «πρώτη» ανάσταση, και άφετέρου μιās περαιτέρω νέας Παρουσίας του με τελική ανάσταση, κά- πως σκοντάφτει στη σημερινή Χριστιανική δογματική και λοιπόν είναι παρεξηγήσιμη. Έξυπηρετικά άπαντάται ότι ή έπιστημονική θεολογική έρευνα, βοηθούμενη από τον Μόνο Διαθέτοντα την των «χρόνων ή και- ρών» γνώση (Πράξεις 1,7), με άρμονική συνέπεια στηριγμένη πολύπλευρα Βιβλικά προβάλλει την τέτοια θέση σε ένιαία συμπαγή άλληλουχία με το σύνολο άριθμητικό σύστημά Του των «χρόνων ή καιρών». Έάν το σύστημά Του αυτό είναι όρθό, τότε συν-είναι όρθή και ή παραπάνω άλληλένδετη θέση ή όποια, υπενθυμίζεται, είναι συγχρόνως και Βιβλική και τής άγνης πρωτοχριστιανικής παράδοσης...

I. H.

«Τί δειλοί έστε ούτω; Πώς ούκ έχετε πίστιν;» Μάρκου 4,40

«ΛΕΥΤΕΡΙΑ τριγωνῶ τραγουδῶντας, ποιῆναι τόσο γλυκειά
ὅπως ξέρει μόν' ὅποιος τῆ ζωῆ του γι' αὐτὴν ἀπαρνιέται».

NTANTE

Ὁ παρῶν μῶθος ταπεινότατα κι' εὐλαβικώτατα ἀφιερώνεται σέ κάθε
τι πού ὁ Κύριος τοῦ θαύματος εὐλογεῖ :

Στὴν Τρίτη Κατάσταση ΧΡΙΣΤΟΣ. Προφήτης Ζαχαρίας, 13, 8-9.

Στοῦ Κυρίου τὸ «σώσει τοὺς υἱοὺς τῶν πενήτων καὶ ταπεινώσει συκο-
φάντην». Ψαλμὸς 71.

Στοὺς φτωχοὺς καὶ φοιτητὲς ὅλου τοῦ κόσμου.

Στὴ μέλλουσα νά ὀρθρίση καινούργια ἐλπίδα : στὸν τέλειο ἐκχρι-
στιανισμό, ἴσον «πιστὸ καὶ ἀληθινὸ» ἐκχριστιανισμό, στὴν **ΕΝ ΧΡΙΣΤῶ**
λευκανση - ἁγιοποίηση τῶν λαϊκῶν κινήματων κοινωνικῆς ἀπελευθέρω-
σης, διπλῆς ἀπελευθέρωσης ἀπὸ τὴν ἀθεΐα **ΚΑΙ** ἀπὸ τὸν μαμωνᾶ. Καὶ
λοιπὸν : Στὸν ἐξανθρωπισμὸ τοῦ ἀνθρώπου **ΚΑΙ** στὸν ἐκχριστιανισμό τῶν
χριστιανῶν (ψευτοχριστιανῶν).

Στοὺς πρόμαχους προπαρασκευαστὲς αὐτῆς τῆς διπλῆς ἀπελευθέρω-
σης, οἱ ὅποιοι θὰ σηκώνουν στὸν ὤμο τους δυὸ σταυροὺς δυὸ διωγμῶν
στοὺς δυὸ κόσμους, διωκόμενοι τόσο ἀπὸ τὸν ἕνα κόσμο τῶν μαμωνόδου-
λων ψευτοχριστιανῶν ὅσο καὶ ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο τῶν θνητόψυχων
ἄθεων, καὶ λοιπὸν θὰ μοιάζουν σὰν τὸν πού προτυπώνουν μέλλοντα
προσδοκώμενο Ἰωάννη ὁ ὅποιος γιὰ τὸν ἴδιο λόγο θὰ εἶναι κι' αὐτός :
«σταυροὺς πορφυροὺς ἔχων ἐπὶ τὰς **δύο** ὀμοπλάτας»... Χρησμὸς Λέοντος
Σοφοῦ, Πατρολογία MIGNE, τόμος 107, σελ. 1141—1148. Καὶ σελ. 134
«Συλλογὴ προρρήσεων» τοῦ Π. Στεφανιτζῆ.

Στὴ μέλλουσα Βιβλικὴ καὶ ἀταξικὴ Χριστοκρατία ἀγίων, Δανιὴλ 7, 22:
«καὶ ὁ καιρὸς ἔφθασε καὶ τὴν βασιλείαν κατέσχον οἱ ἅγιοι».

Στὴν τριαδικῶς ἀγαποχαρῆ καὶ πνευματοχαρῆ καὶ ἀξιοχαρῆ **Ἄ γ ι ὅ -
τ η τ α**, σ' αὐτὴ τῆ χαιρελεύθερη Θεΐα Ὁμορφιά πού στεφανώνει τὸν πα-
νουράνιο διάκοσμο, ἀνθοστολίζοντας τὸ γέλιο τῶν νηπίων καὶ τὴν καρ-
διά τῶν σοφῶν πού ταπεινὰ ὑπηρετοῦν τὴν ἀνθρωπότητα.

Στὸ Βιβλικὸ Ἰδανικὸ τῆς **Ἄ γ ι ὅ τ η τ α ς** : νά παραμένῃ πάνα-
γγο τὸ γέλιο τῶν νηπίων μέχρι τὰ βαθιὰ γηρατιά τους, «διότι τὸ
παιδίον θέλει ἀποθνήσκει ἑκατὸν ἐτῶν». Ἡσαΐας 65, 20.

Στὴ δόξα τοῦ Κυρίου τοῦ θαύματος, τοῦ ὄντος τῆς ἀπέραντης ὑπερτα-
τοσύνης, στὴ φιλόανθρωπη δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἐπανερχόμενου Χριστοῦ Του.

[Μὲ ἀνοχὴ τοῦ Κυρίου ἐδούλεψε σ' ἱερὸ δέος μηδαμινὸς πηλός, ἀνάξιος δοῦλος χάρτος]

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Στο 1936 ο νεανικός τότε χόρτος-χούς με κατευθείαν έμπνευση όδηγήθηκε να βρή τις πρώτες σχέσεις ανάμεσα σε κάτι άπλούστατα μαθηματικά και ένα είδος προρρυθμισμένης Ιστορίας τής ανθρωπότητας. Συγχρόνως έτσι έπαληθεύταν κάποια προφητική σύμπνοια ή συντονισμός μεταξύ δεδομένων Βίβλου και Μεγάλης Πυραμίδας, κοινά αναφερόμενων σε μια έκ των άνω (πανοραματική) θέα τής 'Ιστορίας. 'Η έρευνα τότε αναβλήθηκε, περιμένοντας βοήθεια από τα προσδοκώμενα αριθμολογικά δεδομένα τής προελαύνουσας Νεώτερης Φυσικής που θα κατέφθαναν στον καιρό τους (βάρη μαζών μεσονίων κτλ.).

Στο 1946, ύστερα από πολλές ώρες δακρύων στο καμίνι τής άγίας Πρώτης (τριπλής) Βιβλικής έντολής, στη συγγραφή του ανθρωπιστικώτατου δράματος «*τό "Αστρο τής Ζούγκλας*», ήλθε σε βαθιά νύχτα άπροσδόκητο ύπερ-βίωμα ανέκφραστο που τό περιγράφει χωλά με τά δεκανίκια των λέξεων ή «*Χαρά Θεού*» στη σελίδα 185, σαν μια ύψοχαρή άπαγωγή τής ούσίας τής ψυχής : «*ύπερ-έρωτικώτατο θαύμα μιās πάναγνα άγαλλόμενης ψυχής. Μια θειότατα λατρευόμενη χαρά, παν-άξια ήρωϊκή χαρά. Μι' άγνότατη άγία άγάπη-χαρά Θεού*». "Όχι προς Θεού πώς ό άμαρτωλός πηλός ήταν τέτοια θέωση. 'Απλώς είχε για μερικές άρρητες στιγμές ανασυρθή προς τό τέτοιο θαύμα. Πρόοδος γύρω στο 1946. «*Χαρά Θεού*» [σελ. 164—212], υπόθεση άναγωγής των κυμάτων μικροκόσμου σε ύποκυματική (ύποκβαντική) ύφή.

Στο 1952 (καί κατοπινά) ή πυρηνική φυσική έχει δώσει τά άναμενόμενα αριθμολογικά δεδομένα, κρυπτικά κάπως. Συνδυάζοντας θεωρικά Πυθαγόρα, 'Ηράκλειτο, Δημόκριτο, Μ. Πυραμίδα, προκύπτει κάποια πολύ πιθανή έρμηνεία τής αριθμολογίας των (σε μονάδες ήλεκτρονίων) μαζών μεσονίων κλπ., με μιάν πάρα πολύ ένδιαφέρουσα σύμπνοια—συντονισμό με παρόμοια (κρυπτικά και μή) αριθμητικά δεδομένα στη Βίβλο. (Λόγου χάρη, άριθμοί 273, 276, 153 ή 1836 διαιρούμενο διά του 12, ή έννοια του ζευγαρώνοντος 2, κλπ., άφορούν πυρηνική αριθμολογία αλλά είναι και Χριστοκεντρικά κρυπτικοί άριθμοί στη Βίβλο : 'Αριθμοί 3, 46. Πράξεις

27, 37. Ἰωάννου 21, 11. Σοφία Σειράχ 42, 22-25 κλπ.). Συγχρόνως οἱ ἴδιοι ἀριθμοί, μὲ τὶς ἀλληλένδετες ἀριθμητικὲς διαρθρώσεις των, ὄχι μόνο διέπουν σὰν σοφία τὴν ἀντιστατικὴ δομὴ-ὑπόσταση τῶν συμπάντων ἢ κόσμων, ἀλλὰ ἐπίσης προρρυθμίζουν τὶς Παρουσίες τοῦ Θεάνθρωπου Χριστοῦ στὴ γῆ καθὼς καὶ τὴν ἱστορικὴ πορεία τῆς ἀνθρωπότητας πρὸς λύτρωση, δηλαδὴ πρὸς τὴν ἀγαποχαρῆ καὶ πνευματοχαρῆ καὶ ἀξιοχαρῆ τρισάγια Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Μπορεῖ νὰ προβληθῆ ἡ ἔνσταση ὅτι αὐτὴ ἡ **τριπλότητα** μιᾶς κοινᾶ προρρυθμισμένης σύμπνοιας (θεμελιωδῶν ἀριθμῶν κοσμοδημιουργίας σὺν προρρυθμισμένων Παρουσιῶν Χριστοῦ Λυτρωτοῦ σὺν προρρυθμισμένη πανανθρώπινη ἱστορία) εἶναι **κάτι τὸ ὑπερ-καταπληκτικὰ ἀπίστευτο**. Καὶ ποῖός εἶπε ὅτι τὸ **θεῖο πανταχοῦ παρὸν θαῦμα** δὲν εἶναι **κάτι τὸ ὑπερ-καταπληκτικὰ ἀπίστευτο**; Ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ φιλεπιστημονικὴ ἔρευνα, μὲ ἀνοχὴ καὶ βοήθειά Του, **θὰ ἀποδείξῃ τὸ Ἀπίστευτο πρὸς φιλάνθρωπη δόξα Του**. Στὸ 1952 γίνεται μιᾶ ἀτελής προσπάθεια πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση, ἓνα βιβλίο στὴν ἀγγλικὴ μὲ τίτλο *«Πρώτη Ὑπόθεση, ἢ, ἡ μηχανικὴ τοῦ θαύματος»*, ἐνισχυόμενὴ μὲ ἓνα ἔντυπο στὸ 1955. Στὸ 1959, μετὰ ἀπὸ πολλές δοκιμασίες καὶ πόνους, ὁ πανθεϊστὴς καὶ σοσιαλιστὴς χόρτος λαβαίνει κλήση-ἐντολὴ νὰ ἐπιστρέψῃ (μετὰ ἀπουσία τριάντα χρόνων) στὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ πλήρως, καὶ ὑπακούει πλήρως, ταπεινά, εὐγνωμονώντας, ἐγκύπτοντας μὲ φοβερὴ ἔνταση στὴ Βίβλο καὶ Θεολογία.

Στὸ 1962-1963, σὲ καταπιεστικὲς συνθήκες τοῦ ἀόρατου καὶ τοῦ ὄρατου σατανᾶ διώκοντος, χτίζεται σὲ προχωρημένο σύστημα **κάτι** ποῦ ἔχει τίτλο *«Μαθηματικὰ Παντοκράτορος Ὄντος»*, ἢ *«Ἡ Ἐπιστήμη τοῦ ἀφανοῦς νετερμινισμού στὴν ἱστορία»*. Ἀλλὰ ἄδεια γιὰ δημοσίευση δὲν παρέχεται ἀπὸ τὸν ἀνεχόμενον καὶ βοηθοῦντα Κύριον. Προστάζεται ἀναμονή. Τὸ Σεπτέμβριον 1963 ὁ χόρτος διαβάζει ἓνα μόλις ἐκδοθὲν ἐξοχο βιβλίο τοῦ κ. Κ. Τσαταλοῦ γιὰ τὶς Προφητείες πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία καί, συναφῶς, ἐπίσης τὴ *«Συλλογὴ διαφόρων προρρήσεων»* τοῦ Π. Στεφανιτζῆ. Οἱ στὰ βιβλία αὐτὰ περιεχόμενες μεταχριστιανικὲς προφητείες, πρὸς μέγιστη κατάπληξη τοῦ γράφοντος χόρτου, ἐπιβεβαιώνουν τὰ δεδομένα προρρήσεων στὴν ἐργασία του, μάλιστα ἀπὸ τελείως διαφορετικοὺς δρόμους σκέψης, πράγμα ποῦ αὐξάνει τὴν ἰσχύ τῆς ἐπιβεβαίωσης ἐνῶ συγχρόνως ὑποστηρίζει τὸ κῦρος τῶν Προφητειῶν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ ὑπηρετῶν πηλὸς τότε μεταβαίνει 40 μέρες γιὰ πολλαπλὴ μαθητεία πνευματικὴ στὸ Ἅγιο Ὄρος καὶ στὴν ἱερὴ Θεσσαλονίκη. Στὴ Μονὴ Βαπτιστοῦ Προδρόμου (Ἅγ. Διονυσίου) ὁ ἀνεχόμενος καὶ βοηθῶν Κύριος παρέχει ἄδεια γιὰ δημοσίευση στὸ 1964.

Ἀθήνα, Ἰανουάριος 1964 [εἰκοστὸ τέταρτον ἔτος τοῦ 360χρονου Ἐσχατου Καιροῦ].

Διεύθυνση : I. A. S., Φειδίου 5 γ', Ἀθήνα.

**«Οὐχὶ διὰ δυνάμεως οὐδὲ διὰ ἰσχύος,
ἀλλὰ ΔΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΜΟΥ,
λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων».**

Προφήτης Ζαχαρίας, 4, 6.

Θεῖο δέος

Θεοζύμωτη μὲ σπίθες στάχτη ποῦ «*ψυχὴ μου*» σὲ κράζω,
ὦ ἀδέρφια μου Θεόπλαστα πάντα τὰ ὄντα, τριζόνια,
χλόη καὶ βρύσα, μούσκλα, φύκια, φτέρη, χῶμα τοῦ ἀγροῦ,
κι' ὦ ἴδια μου ἐπὶ κλήση ἐσύ,
βαθεῖα ταπεινωμένος σᾶς φωνάζω «*βοήθεια!*»
Εἴμ' ἓνα μερμηγκάκι, κι' ὦμους Ἄτλαντα δὲν ἔχω.
Τυφλά δ ο υ λ ε ὑ ὠ, κι' εἶθε νᾶμαι ἄξιο μερμηγκάκι
γιὰ νὰ συγκαταβῆ τὸ θαῦμα στὴν ἀνάβασή μου,
ἴτι, ἐξὸν θαῦμα κι' εὐλογία, τί νὰ ἐλπίσω
σὲ τέτοιο Ἄτλαντικό φορτίο ποῦ γελοῖο μὲ κάνει ;
Τὰ παρατῶ, ἀχρηστα μοῦ εἶναι, τὰ θνητά σας ὄπλα.
Προσεύχομαι ἀπ' τ' ὄπλοστάσιο τῆς ἀπόγνωσης :
Κύριε, ἀξίωσε τὸν τυφλοσκούληκα τοῦ ἀγροῦ
ἀγνός κι' ἥρωϊκός νὰ ἐγκαρτερῆ μοχθώντας,
μὲ δέος ἐλπίζοντας ἀπλῶς νὰ ὑπηρετῆ τὸ χῶμα,
κι' ἀφες του νὰ πιστεῦῃ στὴν Ἀλήθεια : Ἐσένα,
στο φυσικό Σου θαῦμα: μόνο ἄξιο Ὅπλο.

Θεῖος ἔρω

Ὁλόχλωρε ἐαυτέ μου, ἀληθοθήρα,
δαδοῦχε χωρὶς δάδα,
βάλε στὰ ἴδια τὰ χέρια σου Φωτιά
καὶ σήκωστα ψηλά νὰ φέξουν.
Ἄνέβαινε, ὦ λιβανωτὲ τῶν νεανικῶν μου χρόνων.
Κύριε, παρθένο τὸν κέρφο τοῦ εἶναι μου,
καιόμενο κλαδὶ ν' ἀνθοκαρπίζη φ ὦ ς Σου
ρίχνω στὸ Πῦρ Σου τὴν ψυχὴ μου μὴ τυχόν μοῦ σβήσης,
ὦ, τοῦτο τ' ἀέναο μου λαμπάδιασμα: ἰδοὺ ἡ ζωὴ μου,
ὦ, πῶς σὲ σφίγγω
πά' στὸ στῆθος μου, ἡλιακὴ χρυσόφλογη ἐρωμένη :
ἀποστολή.

(Ἀπὸ τὴ «*Χαρά Θεοῦ*», 1947, σελ. 161,162, 45, πρὶν ἐπιστρέψῃ στὸ Χριστό)

Στόν ήθικώτατο ρεαλισμό τής αὐτοταπεινώσης μέσα μας (έξυπηρετεῖ κάπως ή σελ. 111 τής «Χαράς Θεοῦ»), ὁμολογεῖται τὸ «γνώθι σ' αὐτόν» ὁποιοδήποτε πήλινου ἀληθοθήρα ὁ ὅποιος ἀπὸ τὴν ἁμαρτωλὴ εὐτέλεια τής ἀναπόφευγης λασπουριᾶς του νοσταλγεῖ νὰ κοινωνήσῃ στὴν ἀνάγνωση τής ζωντανῆς ἀλήθειας-πίστης τοῦ Ὁντος, ἡ ὁποία εἶναι γραμμένη μὲ πύρινα γράμματα τρισεκατομμυρίων γαλαξιῶν σ' ἓνα σημερινὸ σύμπαν διαμέτρου σαράντα δισεκατομμυρίων ἐτῶν φωτός, καθὼς ἐπίσης εἶναι μυχιαίτατα γραμμένη στοὺς σπόρους ἡλιοτροπιῶν Του, στὶς καρδιές μας δηλαδὴ ποὺ νοσταλγοῦν ν' ἀνθοκαρπίσουν τὸ θαῦμα Του, καθὼς καὶ στὴν ἀλληλένδετη Ἁγία Γραφή (Βίβλο) καὶ σ' ὅλη τὴν ποίηση-ὀμορφιά τής δημιουργίας... **Παράδειγμα** ἀγίας αὐτοταπεινώσης ἔδωσε ὁ ἴδιος ὁ Ἁναμάρτητος Ἄμνος, ὁ ἐκούσια φιλόνηρωπα σταυρωθεὶς Κύριος τῶν τρισεκατομμυρίων γαλαξιῶν, ὁ Θεάνθρωπος ποὺ γονατιστὸς ἔπλυνε τὰ πόδια ὀλῶν τῶν μαθητῶν Του : «τῶ ἀγαπῶντι ἡμᾶς καὶ λούσαντι ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι Αὐτοῦ». Ἀποκάλ. 1, 5.

Μορφωμένος ἀρχίζει νὰ εἶναι ὁ θνητὸς ὁ γνωρίζων τὴν ἑαυτοῦ μηδαμινότητα. Κάποιος ὀρισμὸς γιὰ τὸν ἄνθρωπο : Εἶμαι ἓνα μηδὲν ποὺ ἀποκτᾶ ὑπαρξὴ μέσω τής λατρείας του πρὸς τὸν Κύριο.

(Ἐπιμελημένη πλήρης ἔκδοση τής ἐργασίας αὐτῆς, ἐλπίζεται σὺν Θεῷ νὰ γίνῃ στὸ μέλλον, ὅταν καὶ ὅπου θὰ ὑπάρξουν ὑποφερτὲς συνθήκες γιὰ σύνθεση τόσο φοβερὰ δύσκολης δουλειᾶς, συνθήκες ποὺ κάπως νὰ ἐξουδετερῶνουν τὸν ἀπίστευτα ὑπόουλο διωγμὸ τοῦ ἀόρατου καὶ ὀρατοῦ σατανᾶ ἐναντίου τοῦ γράφοντος δούλου τοῦ Χριστοῦ. Στὸ μεταξύ ἰκετεύεται ἀνοχὴ καὶ συγγνώμη γιὰ τὴν ἀναπόφευγὴ ἀτέλεια τοῦ ἔργου, ἔργου ἀνώτερου ἀπὸ τίς δυνάμεις τοῦ γράφοντος χόρτου).

**Ἐξυπηρετικὸς Πίνακας ἀρίθμησης (καὶ «ψηφισμῶν» λέξεων)
στοὺς ἀρχαίους Ἑλληνες.**

α'	ἴσον 1	ι'	ἴσον 10	ρ'	ἴσον 100
β'	» 2	κ'	» 20	σ'	» 200
γ'	» 3	λ'	» 30	τ'	» 300
δ'	» 4	μ'	» 40	υ'	» 400
ε'	» 5	ν'	» 50	φ'	» 500
στ'	» 6	ξ'	» 60	χ'	» 600
ζ'	» 7	ο'	» 70	ψ'	» 700
η'	» 8	π'	» 80	ω'	» 800
θ'	» 9	ζ'	» 90	Ϟ'	» 900
		(κόππη)		(σαμπι)	

Ϟ' ζ' ΣΤ' = 996

Αλληγορεί τον αριθμό 3996, ή 6 x 666, που με Πυραμίδας χρονολογία είναι 4 π. Χ., ή 4000 — 3996 = 4. Το δε ΣΤ' κρυπτικά σημαίνει ΣΤαυρός καθώς και αριθμό 6 του θηρίου της 6ης ημέρας δημιουργίας: Γένεση Α' 24, 26, 31. Αποκαλ. 13, 18. Αύτα με το παρακάτω Τριαδικό 888 δείχνουν πανάρχαιη μύηση για το Χριστό, γεννηθέντα στο 4 π.Χ.

παραδείγματα

τξε'	Ίσον	365
κδ'	»	24
ωσα'	»	871
φκβ'	»	522
ρια'	»	111
χξς' (χξ ΣΤ')	Ίσον	666
τη'	Ίσον	308
κλπ.		

* Άλλα παραδείγματα

* Αδάμ, Ίσον 1 και 4 και 1 και 40 Ίσον 46

νϛν, » 50 και 400 και 50 » 500

σής, » 200 και 8 και 200 » 408

στώ, » 200 και 300 και 800 » 1300

* Έλλην, » 5 και 30 και 30 και 8 και 50 Ίσον 123

λύτρωσις, Ίσον 30 και 400 και 300 και 100 και 800 και 200 και 10 και 200 Ίσον 2040

ςΤ' κόππα σαμπί, Ίσον 306 και 251 και 331 Ίσον 888*

* Ιησοϋς, Ίσον 888

* Ίεχοβās, Ίσον 888

«Θλίψις ημερών» = 959 + 1003 = 1962

«έν ημέρα θλίψεως» = 55 + 154 + 1754 = 1963. Ψαλμός 49 (50), 15.

* Ανάστασις Κυρίου = 963 + 1000 = 1963. Ψαλμός 11 (12), 6, και 67(68)1.

ώρα αποστασίας; 901 και 1063 Ίσον 1964

βασιλεία Χριστοκρατία, 259 και 1712 Ίσον 1971

κρίσεως, Ίσον 1335. Θεία μάστιξ κρίσεως 636 + 1335 = 1971

θεμέλια ιδού δρόμος Θεού αγίου αγαθού, 100 και 484 και 484 και 484 και 484 και 484 Ίσον 2520 (ή 7X360), κτλ.

* Η Έπιστολή αποστόλου Βαρνάβα (ΙΧ,8) ψηφίζει το Τ 300, ερμηνεύοντάς το Σταυρό από το σχήμα Τ.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΟΝΤΟΣ

**Ἡ Ἐπιστήμη τοῦ Χριστοκεντρικοῦ ντετερμινισμοῦ στήν Ἱστορία.
Πλησιάζοντας μέ τήν Ἐπιστήμη τοῦς σκεπτικιστές Θωμάδες.**

**κασώσει τοῦς υἱοῦς τῶν πενήτων
καί ταπεινώσει συγκοφάντην»**

Ψαλμός 71

«καινά ποιῶ πάντα»

Ἄποκάλυψη 21, 5

Περιληπτικές νύξεις ἀπό ἐπιστημονική ἔρευνα. Χρησιμοποιεῖται δημοτική γλώσσα θεάρεστα, διότι ὁ φιλόανθρωπος Θεός στήν Καινή Διαθήκη Του διάλεξε καί μίλησε τήν *«κατώτερη κοινή»* γλώσσα, ὑπέρ τοῦ λαοῦ.

Τί ἐπιστημονικό νόημα μπορεί νάχη ἡ ἐπικεφαλίδα μέ τόν ὑπότιτλό της ; Σημαίνει ὅτι μέ τὰ ἀπλά μαθηματικά, συνδυάζοντας Βίβλο καί Ἱστορία καί Ἐπιστήμη, γίνεται αὐστηρή πειραματική ἔρευνα στό ἐξῆς πανάρχαιο θέμα : κατά πόσο εἶναι ἀληθινό ὅτι ἕνα Ὑπέρτατο Ὄν προκαθορίζει ἀριθμητικά μέ νόμους καί πολυσύνθετους ἱστορικούς κύκλους *«χρόνων ἢ καιρῶν»* τή σύνολη συνιστάμενη πορεία τῆς ἀνθρωπότητας, χωρίς νά καταργῆ τήν κάποια ἀτομική *«ἐλευθερία θέλησης»* τοῦ ἀνθρώπου ;

Στόν προρρυθμισμένο Του καιρό, τώρα στήν ἐποχή μας, ὁ Κύριος τῆς Ἱστορίας, ὁ Θεός, ἀνέχεται, ἐπιτρέπει καί βοηθᾷ ἔρευνα καί γνώση γιά τὸ μέχρι τώρα ἀπαγορευμένο μυστήριο τῶν *«χρόνων ἢ καιρῶν»* Του. Δηλαδή τὸ τῶν Πράξεων 1, 7 χωρίο *«οὐχ ὑμῶν ἐσσι γινῶναι χρόνους ἢ καιροὺς οὓς ὁ Πατήρ ἐθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ, ἀλλὰ λήψασθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς»*, συνδυασμένα μέ τὸ *«τοὺς καιροὺς καταμάνθανε»* (Ἰγνάτιος πρὸς Πολύκαρπον 3, 2) καί μέ τὰ ἀριθμητικά δεδομένα στίς Προφητεῖες τῆς Ὁρθοδοξίας (περιληπτική συγκέντρωσή των στό σπουδαῖο βιβλίο τοῦ κ. Κ. Τσαταλοῦ, 1963), σχετικοποιοῦν τόν φαινομενικά ἀπόλυτο ἀπαγορευτικό χαρακτήρα τοῦ χωρίου αὐτοῦ τῶν Πράξεων 1, 7, τὸ ὁποῖο ἔστω ἰσχύει μέχρι καιροῦ, ὄχι αἰώνια. Ἡ ἴδια ἢ Ἄποκάλυψη κρυπτικά σχετικοποιεῖ τόν ἀπόλυτο χαρακτήρα τῆς προειπωμένης ἀπαγόρευσης ἔρευνας, ὅταν Θεοβελημένα δίνει ἀριθμούς συμβολικῶν ἡμερῶν, μηνῶν, καιρῶν, πού ἀναφέρονται σέ Θεοταγμένες χρονικές περιόδους προφητευόμενης Ἱστορίας. Καί πάντως μέ τήν ἐπιτρεπόμενη μέθοδο τοῦ ἐπιστημονικοῦ πειράματος, ὡς δοκιμασθῆ ἀπρο-

κατάληπτα ή αλήθοθηρία, ή έρευνα, σύμφωνα με τό «πάντα δέ δοκιμά-
ζετε, τό καλόν κατέχετε». Θεσσαλονικείς Α' 5, 21. 'Η πολυσέλιδη θεολο-
γική έρευνα στο είπωμένο χωρίο Πράξεων 1, 7 δέν περιλαμβάνεται στην
παρούσα περίληψη.

Τό νά αποδειχτή έπιστημονικά ότι στη Βίβλο και στις Προφητείες τής
'Ορθοδοξίας υπάρχει προορυθμισμένη ή 'Ιστορία τής ανθρωπότητας, απο-
τελεί ένα γερό πειστικό επίχειρημα για νά προσελκυστούν οί σκεπτικι-
στές Θωμάδες πρὸς τήν Πίστη τοῦ Χριστοῦ — κατά πρόγνωση τοῦ Κυ-
ρίου τής 'Ιστορίας έται, διότι Αὐτός είναι άγιώτατα φιλόανθρωπος και
προβλέπει διανοίξεις δρόμων πού υπηρετικά τείνουν πρὸς τό τελικό λυ-
τρωτικό «μία ποιμήν, εἰς Ποιμήν», ὑπέρ ὅλης τής ανθρωπότητας κατ'άρχή.

1. 'Ο Βιβλικὸς «καιρὸς» τῶν 360 ἡμερῶν - ἐτῶν. «*Ἐκάστην μίαν
ἡμέραν προσεδιῶρισα εἰς σέ ἀντὶ ἑνὸς ἔτους*». 'Ιεζεκιήλ 4, 6. 'Η ἡμέρα
στη Βίβλο μπορεί νά σημαίνει ἡμέρα, ἔτος. χιλιετία. Στόν «καιρὸς», σάν
σέ ἀριθμητικό σύστημα ἱστορικῶν περιόδων, ἡ ἡμέρα σημαίνει ἔτος. Συ-
ναφή τέτοια κείμενα είναι τό Λευϊτικό 25, 4 και 8. Και στοὺς 'Αριθμοὺς
14, 34: «*ἡμέρας τεσσαράκοντα, ἐκάστης ἡμέρας λογιζομένης δι' ἑν ἔ-
τος*, τεσσαράκοντα ἔτη θέλετε φέρει ἐφ' ἑαυτοὺς τὰς ἀνομίας σας, και θέ-
λετε γνωρίσει τήν ἐγκατάλειψίν μου». 'Επίσης Γένεση 29, 20 — 28, κλπ.

'Αλλά γιατί, θά ρωτήση κανείς δικαιολογημένα, νά ὑπάρχη Βιβλικὸς
«καιρὸς» 360 ἡμερῶν — ἐτῶν, και ὄχι 365 : ὅση είναι ἡ σέ μέρες διάρκεια
ἐνὸς ἡλιακοῦ ἔτους; Και εἴτε 360 εἴτε 365, π ὡ ς Βιβλικά (και κατόπι
π ὡ ς ἱστορικά) ἀποδεικνύεται ἕνας τέτοιος «καιρὸς» ; Στό διπλό αὐτό
ἐρώτημα χωροῦν κατ' ἄρχή τρεῖς ἀπάντησεις, στοῦ σύνολό τους πει-
στικές, ὅπως ἀκόλουθα. Βιβλικὸς καιρὸς 360 ἐτῶν (ὄχι 365) ὑπάρχει :

(α) διότι ἔτσι συνάγεται, μαθηματικά σαφῶς, ἀπὸ ἄλλα μέρη τής
Βίβλου συντονιζόμενα σέ κοινή θεά τέτοιου 360χρονοῦ «καιροῦ»

(β) διότι τό 360 ἡμερῶν — ἐτῶν «ἔτος» (ἡ κύκλος, ἡ καιρὸς) ΔΕΝ
είναι τό ἡλιακό ἔτος τῶν 365 ἡμερῶν, ἀλλά είναι ένα Θεοσύνθετο κόσμημα
μύησης, είναι μιὰ κρυμμένη μαθηματική ἀρμονία πού με τήν ἀνοχή και
βοήθεια τοῦ Κυρίου θά ἐξηγηθῆ παρακάτω ἐδῶ

(γ) διότι ἐπαληθεύεται σάν ἀφανές μέτρο—βῆμα στην πορεία τής
'Ιστορίας ἡ ὁποία ἔτσι ἀποκρυπτογραφεῖται πανοραματικά της, στην
ἀθροιστικά σύνολη ἐξάρτησή της ἀπὸ τόν Παντοκράτορα.

'Ας γίνη τώρα προσπάθεια διαπίστωσης τῶν προειπωμένων τριῶν
(α, β, γ) θέσεων, συντομευμένα.

(α) Δανιήλ 7, 25, «*καιροῦ και καιρῶν και ἡμίσεος καιροῦ*», και 12, 7,
«*καιρόν, καιροῦς και ἡμισιν καιροῦ*». Και 'Αποκάλυψη 12, 14, «*καιρόν και
καιροῦς και ἡμισιν καιροῦ*». 'Εάν τυχόν αὐτή ἡ ἐπαναλαμβανόμενη φράση

σημαίνει : « Ένα Καιρικό (όχι ήλιακό) έτος 360 έτων ήλιακών, σὺν δύο τέτοια Καιρικά έτη, σὺν μισό Καιρικό έτος», τότε τὸ ἄθροισμα θά πρέπει νά κάνη : 360 σὺν (360 καὶ 360) σὺν 180, ἴσον 1260 ἡμέρες έτη, ἢ, τὸ ἴδιο εἶναι, 42 μῆνες (ἡμερῶν-έτων), ἀφοῦ μὲ τὸν συναφῆ λογισμό τῆς Βίβλου μῆνες 42X30 ἡμέρες (μέρες-χρόνια) ἴσον 1260 ἡμέρες-έτη. Αὐτὴ ἡ Βιβλικὰ στηριγμένη ἐπιστημονικὴ ὑπόθεση παύει νά εἶναι ὑπόθεση καὶ γίνεται ἀποδειχθέντο γεγονός. Στὴν Ἁγία Γραφή πραγματικὰ διαπιστώνεται ὅτι ἡ Βιβλικὴ φράση «*καιρὸν καὶ καιροὺς καὶ ἡμισυ καιροῦ*» ἰσοδυναμεῖ ἀκριβῶς μὲ τὰ προειπωμένα 1260 έτη-ἡμέρες ΚΑΙ μὲ τοὺς 42 μῆνες (ἡμερῶν-έτων 1260). Στὸ ἴδιο δηλαδὴ κεφάλαιο τῆς Ἀποκάλυψης, 12, 6, λέγεται «*ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα (1260)*», καὶ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται στὸ προηγούμενο κεφάλαιο 11, 2-3, «*τεσσαράκοντα δύο μῆνας*» ..... «*χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα ἡμέρας*». **Συμπέρασμα** : κρυπτικὰ προβληματοποιημένος, ἀλλὰ ὄχι σὰν ἄλυτο πρόβλημα, ὑπάρχει Βιβλικὸς «*καιρός*», Καιρικό (ὄχι ήλιακό) έτος 360 έτων Ἱστορίας, σὰν κάποια μονάδα-μέτρο Ἱστορικοῦ χρόνου 360 έτων, ὅπου ἡ Βιβλικὴ «*ἡμέρα*» εἶναι ἡμέρα-έτος σύμφωνα μὲ τὰ προειπωμένα χωρία τῆς Βίβλου.

(β) Τοῦ Βιβλικοῦ Ἱστορικοῦ «*καιροῦ*» ὁ ἀριθμὸς 360 ἀναλύεται στὴν ἀκόλουθη ἀρμονία τῶν τριῶν ἀριθμῶν (3, 4, 5) ποὺ δίνουν τὴν ἀνάλυση τοῦ Βιβλικοῦ ἀριθμοῦ 12. Λοιπὸν $(3 + 4 + 5)^2$ σὺν $(3^3 + 4^3 + 5^3)$ ἴΣΟΝ 6^3 ἴΣΟΝ (12×12) σὺν $(27 + 64 + 125)$ ἴΣΟΝ 144 σὺν 216 ἴΣΟΝ 360, ἴσον Καιρικό έτος 360 ἡμερῶν-έτων, ἴσον ὁ Βιβλικὸς «*καιρός*». Ἡ σχέση 144 σὺν 216 ἴσον 360 μπορεῖ μνητικὰ νά διαβαστῆ κάπως ἔτσι: οἱ τοῦ Λόγου-Χριστοῦ ἅγιοι (ἰδίως οἱ ἱερομάρτυρες) μαζί μὲ τὸν Χριστὸ Κύριο, ἴσον ἡ Θεία Ἀγιότητα ἡ ἀφανῶς καὶ φανερά ὁδηγοῦσα τὴ συνολη Ἱστορία πρὸς τὴν ὑπερλύτρωση ἢ θέωση τῶν ἀγαπῶντων δικαίων Του.

(β), (γ) : Γιατί ὁμως τὸ 144 ἢ 12^2 νά συμβολίζη τοὺς τέλειους ἀνθρώπους, τοὺς ἁγίους Του, κάπως (ἐν πνεύματι) τοὺς ἀγγέλους Του; Διότι τὸ λέγει ἡ Ἁγία Γραφή Του, «*καὶ ἐμέτρησε τὸ τεῖχος αὐτῆς*» (τῆς λυτρωμένης Χριστιανικῆς Ἱερουσαλήμ-ἀνθρωπότητας) «*ἐκατὸν τεσσαράκοντα τεσσαέρων*» πηχῶν, μέτρον ἀνθρώπου, ὃ ἔστιν ἀγγέλου», ὅπου τὰ τεῖχη τῆς «*μιας πόλεως*» ἀνθρωπότητας εἶναι ἀλληγορικὰ καμωμένα ἀπὸ ἀνθρώπους ἰσάγγελους. Ἀποκάλυψη 21, 17. Ἐπίσης Βιβλικὰ «*καὶ τὸ θυσιαστήριον θέλει εἶσθαι δώδεκα πηχῶν τὸ μήκος καὶ δώδεκα τὸ πλάτος*». Ἰεζεκιήλ 43, 16. Ὁ τετραγωνισμὸς τοῦ θυσιαστηρίου 12×12 δίνει τὸν ἀριθμὸ 144 τοῦ «*ἀνθρώπου-ἀγγέλου*» τοῦ κάπως μετέχοντος στὴ Θεία φύση. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ θυσιαστήριον τιμᾷ καὶ ἐξαίρει τὸν Ἀμνὸ-Χριστὸ καὶ τοὺς πιστότατους ἱερομάρτυρες Του οἱ ὅποιοι καὶ ἀνάγονται στὴ θυσία Του. Αὐτὸ τὸ 144 μνητικὰ σημαίνει τὴν πιὸ ἱερὴ λέξη-ὄρο στὴν

έλληνική φιλοσοφία, τὴ λέξη «*Θεῖον*» τῆς ὁποίας λοιπὸν τὰ 5 γράμματα ψηφίζουν ἢ ἀριθμοῦν 144, ἀθροιζόμενα ὅπως ἀκόλουθα : $\theta 9 + \epsilon 5 + \iota 10 + \omicron 70 + \nu 50$ ἴσον 144. (Ἄκόμη καὶ ἡ ἐσώτερη κατὰ σειρά ἀνάλυση αὐτῶν τῶν ἀριθμῶν ἔχει σημασία). Καὶ γιὰ τὴν τῶρα ὁ ἀριθμὸς 216 νὰ ἀναφέρεται στὸν ἐνανθρωπίσαντα Λόγο-Χριστό ; Ὁ ἀριθμὸς 216, ἢ 6^3 , ἢ $(3^3 + 4^3 + 5^3)$, γνωστὸς στοὺς ἀρχαίους σὰν «*Ἱερὸς Ψυχογονικὸς κύβος*» Πυθαγόρειος, μνητικὰ ἀφορᾷ τὸ χρονολογικὸ ἐντοπισμὸ τῆς ἱστορικῆς ἐνανθρώπισης τοῦ Λόγου-Χριστοῦ (ποῦ οἱ ἀρχαῖοι προσδοκοῦσαν), καὶ λοιπὸν πρέπει σαφῶς νὰ σχετίζεται μὲ τὸ ἔτος 4 πρὸ Χριστοῦ, ἔτος γέννησης τοῦ Κυρίου. Καὶ πραγματικὰ ἀποδεικνύεται ὅτι στὸν διακόσιοστὸ δέκατο ἕκτο χρόνο τοῦ ἐπτάκαιρου τοῦ τέλους ποῦ τῶρα διάγομε (καιροὶ 7 ἐπὶ 360 χρόνια ἴσον 2520 χρόνια), γεννιέται ἱστορικὰ ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Γιατί ἐπτάκαιρος (2520 ἔτη) τοῦ τέλους ; Διότι ὁ τελευταῖος 360χρονος «*καιρὸς*» αὐτοῦ τοῦ συγκεκριμένου ἐπτάκαιρου (αὐτοῦ ποῦ τῶρα διάγομε) εἶναι καὶ ὁ Βιβλικὸς «*ἔσχατος καιρὸς*» τοῦ τέλους, καθὼς καὶ τῆς παν-ἀνανέωσης τοῦ «*ἰδοὺ καινὰ ποιῶ πάντα*» Του. Καὶ γιὰ τὴν πῶς συμπίπτει ὁ ἀριθμὸς 216 στὸ 4 πρὸ Χριστοῦ ; Σύμφωνα μὲ τὴν συντονιζόμενες τῆς Βίβλου ἐρμηνείας, (α) τοῦ Ἀπόστολου Βαρνάβα, κεφάλαιο 15 τῆς Ἐπιστολῆς του, καὶ (β) τοῦ Ἰρλανδοῦ ἐπίσκοπου Μαλαχία, οἱ θεωρούμενες ἕξ χιλιετίες (ἢ περίπου τόσο), ὅποτε συντελεῖται ἡ ἱστορία τοῦ Ἀδαμικοῦ ἀμαρτωλοῦ ἀνθρώπου, ἀρχίζουν μετρούμενες ἀπὸ τὸ ἔτος 4000 π. Χ. Ἡ χρονολογικὴ τούτη ἐναρξὴ εἶναι συγχρόνως καὶ ἡ τῆς Πυραμιδικῆς (Αἰγυπτιακῆς μύησης) χρονολογίας ἐναρξὴ. [Εἶναι ἀκόμη, σύμφωνα μὲ τὴν ἐγκυκλοπαιδεῖας, ἢ κάποια ἐναρξὴ ταξικῆς κοινωνίας στὴ Μέση Ἀνατολή]. Ἀπὸ τὴν ἕξ αὐτῆς χιλιετίες, οἱ μὲν πρῶτες τέσσερις εἶναι οἱ προχριστιανικῆς (ἔτη 4000 ἕως μηδέν), οἱ δὲ κατοπινῆς δύο εἶναι οἱ τῆς χριστιανικῆς χρονολογίας μας (ἔτη 1 ἕως 2000). Μετρώντας τρεῖς κύκλους ἀπὸ 1260 μέρες-ἔτη τὸν καθένα, ἢ $3 \times 3,5$ «*καιροῦς*», βρίσκομε τὸν ἀριθμὸ-ἔτος 3780 ἐκμετρούμενο ἀπὸ τὸ 4000 π. Χ., ὅπως προειπώθη. Αὐτὸς ὁ χρόνος 3780 (ἴσον ἐπίσης καὶ 220 π. Χ.) εἶναι τὸ ὄριο-ἀρχὴ τῶν προειπωμένων 2520 τελευταίων ἀδαμικῶν ἐτῶν ἱστορίας, ὅπου 2520 ἴσον ἐπτάκαιρος, ἴσον 7×360 . Στὸν ἀριθμὸ λοιπὸν 3780 προσθέτοντας τὸν δοκιμαζόμενον ἀριθμὸ 216 (τὸν ἱερὸ ψυχογονικὸ κύβον τῆς ἀρχαίας μύησης) βρίσκομε τὸν τῆς Πυραμιδικῆς χρονολογίας χρόνο 3996 ἀκριβῶς ἰσοῦμενο πρὸς τὸ προειπωμένον 220 μείον 216 ἴσον χρόνος 4 πρὸ Χριστοῦ, ἴσον ἀκριβῆς χρόνος γέννησης τοῦ Κυρίου (διότι 4000 μείον 3780 μείον 216 ἴσον 4 π. Χ.).

Οἱ ἀρχαῖοι, ξανατονίζεται, κάπως βοηθούμενοι ἀπὸ τὸν προφητεύοντα Κύριον τῆς ἱστορίας, προσδοκοῦσαν τὴν ἐνανθρώπιση τοῦ Λυτρωτῆ Λόγου-Χριστοῦ. Ἄν τῶρα στὸ 3780 (ἴσον 220 π. Χ.) προστεθοῦν τὰ 2520 ἔτη τοῦ ἐπτάκαιρου τοῦ τέλους, τότε προκύπτει ἡ μελλοντικὴ χρονολο-

για : Πυραμιδικῶς μὲν 6300 (ὄση ἡ ἀκριβὴς διάρκεια τῶν ἀδαμικῶν ἐτῶν Ἱστορίας, ἴσον πέντε κύκλοι ἀπὸ τρισήμιση καιροῦς ἢ ἀπὸ 1260 μέρες-χρόνια ὁ καθένας), σὲ χριστιανικὴ δὲ χρονολογία προκύπτει ὁ ἀριθμὸς-χρόνος 2300 μ. Χ., ὁπότε «τὸ ἁγιαστήριον θέλει καθαρισθῆ», σύμφωνα μὲ Δανιὴλ 8, 13–17, προφητεύοντα : «ἕως πότε θέλει διαρκεῖ ἡ ὄρασις (προφητεία) περὶ τῆς παντοτεινῆς θυσίας ἕξ αἰτίας τῆς παραβάσεως ἧτις φέρει τὴν ἐρήμωσιν, καὶ τὸ ἁγιαστήριον καὶ τὸ στράτευμα παραδίδονται εἰς καταπάτησιν; Καὶ εἶπε πρὸς ἐμὲ ἕως δύο χιλιάδων καὶ τριακοσίων (2300) ἡμερονοκτίων· τότε τὸ ἁγιαστήριον θέλει καθαρισθῆ ..... ἡ ὄρασις εἶναι διὰ τοὺς ἔσχατους καιροῦς». Ἡ μετάφραση τῶν Ἑβδομήκοντα εὐστοχώτερα ἐδῶ λέγει, μάλιστα δυὸ φορές, «καιροῦ πέρας» πού σημαίνει «καιρὸς συντελείας», δηλαδὴ ὁ ἔσχατος καιρὸς, διότι ὁ ἴδιος ὁ Δανιὴλ (κεφάλαιο 12, στίχοι 4 καὶ 9) ταυτίζει τὸ «ἕως καιροῦ συντελείας» μὲ τὸ «ἕως καιροῦ πέρας». Ἐπομένως, ἀφοῦ τοῦ ἔσχατου 360χρονου καιροῦ τὸ ἀκριβὲς τέλος εἶναι τὸ ἔτος 2300 μ. Χ., ἡ ἔναρξις αὐτοῦ τοῦ κοσμογονικῶς παν-ἀνανεωτικοῦ καιροῦ τοῦ τέλους εἶναι 2300 μείον 360 ἴσον 1940 μ. Χ., καὶ ἄρα στὸ κρίσιμο 1964 ἔτος μας διάγομε τὸν εἰκοστὸ τέταρτο χρόνο τοῦ 360χρονου αὐτοῦ «καιροῦ» τοῦ τέλους (διότι 1940 σὺν 24 ἴσον 1964). Εἶναι παραπολλὰ τὰ θαυμάσια, τὰ παραδείγματα, οἱ ἱστορικὲς ἐπαληθεύσεις, ἀλλὰ ὁ χῶρος ἐπιτρέπει μονάχα ἐλάχιστες νύξεις, πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστο. Ἡ ἐπιστημονικὴ ἀπόδειξη, στὸ σύνολό της, εἶναι θαῦμα ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δοξάζον τὸν Ἅγιο Παντοκράτορα Θεὸ καὶ τὸν Ἄμνὸ-Λυτρωτὴ Ἰησοῦ Χριστό.

Τὰ σημεῖα (β) καὶ (γ) ἐξυπηρετοῦνται καὶ μέχρι τέλους τοῦ παρόντος περιληπτικώτατου τεύχους.

2. Ὁ Καιρικὸς (τῶν «καιρῶν») ἱερὸς ἀριθμὸς 50 τῆς Πεντηκοστῆς. Γιὰ νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸ τὸ μεγαλεῖο τοῦ μνητικοῦ κλειδιοῦ «πετήνητα» (κάπως ἀναγόμενου σ' ἓνα ζευγάρι τοῦ ἀθροίσματος $3^2 + 4^2$ ἴσον 5^2), θὰ βοηθήσῃ ἐκείνη ἡ εὐλογία πού ὁ Ὄν ἐφίλεψε στὸν μέγιστο (ἔξωβιβλικό) διανοητὴ τῆς ἀνθρωπότητος, τὸν Ἡράκλειτο. Ὁ πλησιέστατα στὴν Πάτμο κοσμοθεωρὸς Ἡράκλειτος, ὁ πνευματικὸς ἥρωας στὴ θρυλικὴ Ἔφεσο, εἶναι ὁ πρῶτος πού ἐχρησιμοποίησε τὸν ὄρο «*Λόγος*» (ἐννοώντας ἓνα πανθειστικὰ ζωντανὸ μέτρο αὐτοκινησίας τοῦ ὄντος). Ὁ Ἡράκλειτος μνητικὰ προφητεύει γιὰ κάποιον «*μέγιστον ἐνιαυτὸν*» (ἓνα πολὺ μεγάλο Καιρικὸ ἔτος) ἀποτελούμενο ἀπὸ «*μυρίους δεκακισχιλίους ἐνιαυτούς ἡλιακούς*», ἴσον 18000 ἡλιακὰ ἔτη. Ὁ «σκοτεινὸς» Ἡράκλειτος, πού ὄντας κρυπτικὸς μύστης ἐδήλωνε «*οὐχ ὑμῖν ἐπόνουν, τοῖς δ' ἐμ' ἐπισταμένοις*» (οἱ ὁποῖοι μνημένοι του ἀποκαλοῦσαν τὸ σύστημά του «*φῶς λαμπρότερον ἡλίου*»), δὲν λέγει τί ἀκριβῶς ἐννοεῖ μὲ τὸ ζευγάρι τῶν δυὸ ἐννεάδων χιλιετηρίδων του (18000 χρόνων). «*Ποιεῖ δὲ καὶ τάξιν τινὰ*